

Sygn. akt I CNP 78/10

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie skargi P. Spółki z o.o. w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 19 października 2009 r. wydanego w sprawie z wniosku B. C. P. Spółki z o.o. w U. przy uczestnictwie P. Spółki z o.o. w W. o egzekucję sądową, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 czerwca 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 19 października 2009 r. Sąd Okręgowy oddalił zażalenie dłużnika P. Sp. z.o.o. w W. od postanowienia Sądu pierwszej instancji wydanego na podstawie art. 1050 § 1 k.p.c., wyznaczającego dłużnikowi siedmiodniowy termin pod rygorem ukarania grzywną, na wykonanie określonego bliżej w postanowieniu wyroku sądowego nakazującego dłużnikowi zamieszczenie ogłoszenia prasowego usuwającego skutki naruszenia dóbr osobistych wierzyciela: B. C. P. Sp. z.o.o. w U.

Od powyższego orzeczenia dłużnik wniósł w dniu 2 września 2010 r. skargę o stwierdzenie jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dniu 25 września 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037), która zmieniła między innymi przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zgodnie z art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ §3 i art. 1215 § 3 k.p.c. w nowym brzmieniu, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje obecnie tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie w sprawie wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą.

W ustawie nowelizacyjnej z dnia 22 lipca 2010 r. nie przewidziano przepisów międzyczasowych, co oznacza, zgodnie z zasadą bezzwłocznego stosowania przepisów procesowych (porównaj uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów

Sądu Najwyższego, zasady prawnej, z dnia 17 stycznia 2001 r. III CZP 49/00, OSNC 2001/4/53), że od dnia wejścia w życie tej ustawy skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczeń innych niż wymienione we wskazanych wyżej przepisach jest niedopuszczalna.

Niedopuszczalna jest zatem obecnie, wniesiona przez dłużnika skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu drugiej instancji oddalającego zażalenie dłużnika na rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji wydane na wniosek wierzyciela na podstawie art. 1050 § 1 k.p.c., którą to okoliczność Sąd Najwyższy bierze pod uwagę przy orzekaniu, zgodnie z art. 316 § 1 zd. 1 w zw. z art. 361, art. 424¹², art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę jako niedopuszczalną.